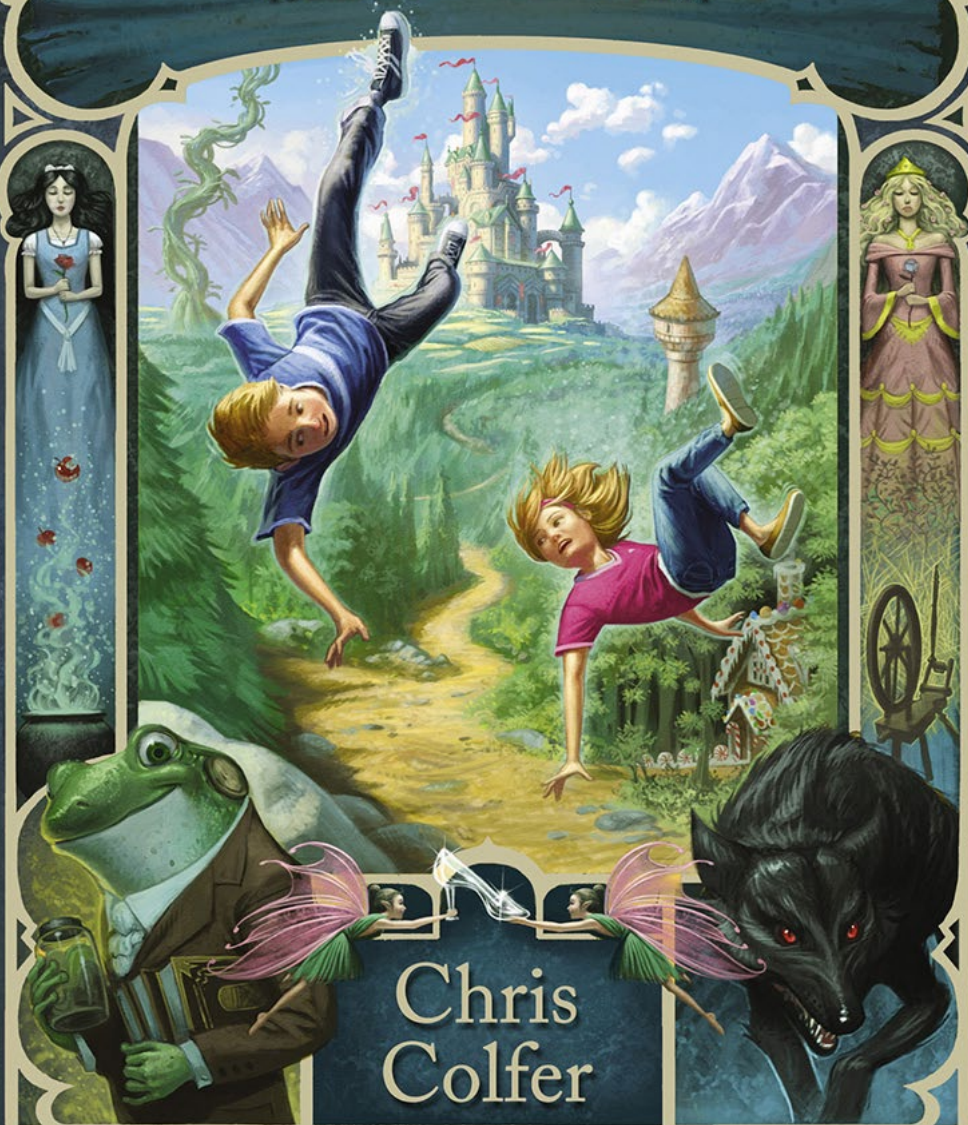

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

KOUZELNÉ PŘÁNÍ

Chris
Colfer

Země příběhů – Kouzelné přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Kouzelné přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Země příběhů

KOUZELNÉ PŘÁNÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

Babičce,
za to, že byla mou první redaktorkou
a že mi dala nejlepší radu, kterou jsem
kdy ke svému psaní dostal: „Christophere,
myslím, že bys měl nejdřív dokončit
základní školu a pak si teprve lámat
hlavu s tím, jestli nejsi neúspěšný
spisovatel.“

**„Jednoho dne budeš dost stará na to,
abys znova začala číst pohádky.“**

C. S. Lewis

Říše elfů

Severní království

Skrytý hrad

Trpasličí lesy

Království Červené Karkulky

Spící království

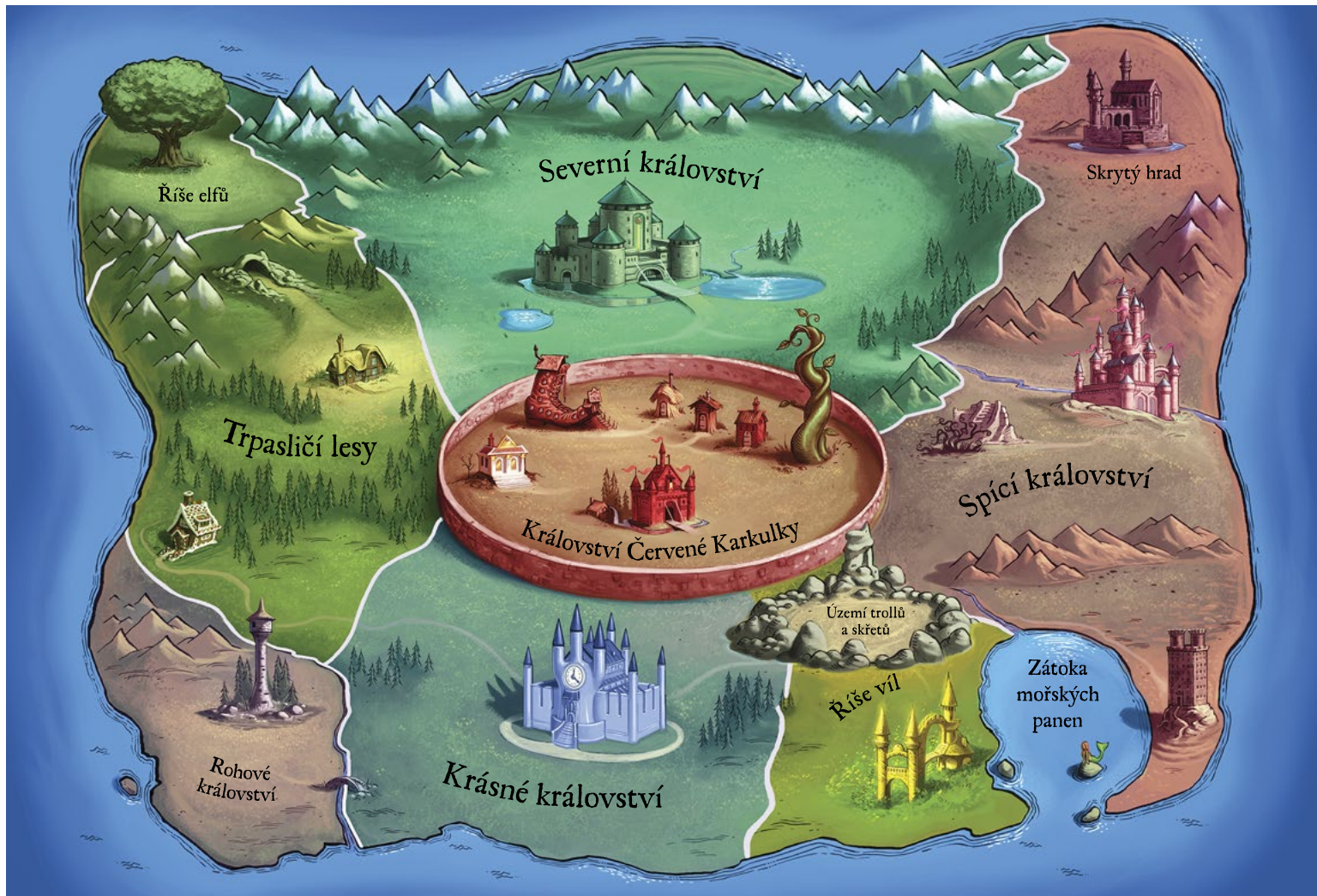
Území trollů
a skřetů

Zátoka
mořských
panen

Rohové
království

Krásné království

Říše víl

PROLOG

KRÁLOVNINA NÁVŠTĚVA

Vězení bylo smutné místo. Světla tu bylo málo, jen blikotavé louče na kamenných zdech. Z vodního příkopu, který obklopoval hrad, kapala sem dolů páchnoucí voda. Po podlaze se honily velké krysy hledající něco k snědku. Rozhodně to nebylo vhodné místo pro královnu.

Bylo krátce po půlnoci a všude vládl klid, jen občas někde zařinčel řetěz. V těžkém tichu se ozvaly kroky – někdo sestupoval po točitém schodišti dolů.

Na schodech se objevila mladá žena, zahalená od hlavy k patě v dlouhý, smaragdově zelený plášť. Obezřetně kráčela podél dlouhé řady cel a budila zájem těch, kdo byli uvnitř.

S každým dalším krokem šla pomaleji a pomaleji a srdce jí víc a víc bušilo.

Zločinci byli rozděleni podle toho, co spáchali. Čím hlouběji se nořila do katakomb, tím krutější a nebezpečnější vězně mýjela. Mířila až k úplně poslední cele na samém konci chodby, kde zvláštní velká garda střežila výjimečného svěřence.

Přišla sem položit otázku. Byla to prostá otázka, ale ona celé dny nedokázala myslet na nic jiného, nemohla kvůli ní v noci spát, a když už usnula, pronásledovala ji to ve snech.

Odpovědět na ni mohla jen jediná osoba, a ta osoba byla tam za těmi mřížemi.

„Chci ji navštívit,“ řekla dáma v plášti strážnému.

„Nikdo ji nesmí navštěvovat,“ prohlásil strážný skoro pobaveně. „Mám přísný rozkaz královské rodiny.“

Žena spustila kápi a ukázala tvář. Pleť měla bílou jako sníh, vlasy černé jako uhlí a oči zelené jako les. Její krása byla proslulá po celé zemi a její příběh ještě dál.

„Odpusťte, Výsosti!“ omluvil se ohromený strážný. Rychle se uklonil skoro až k zemi. „Nečekal jsem, že by přišel někdo z paláce.“

„Omlouvat se nemusíš,“ mávla rukou. „Ale nikomu prosím neříkej, že jsem tu dnes byla.“

„Samozřejmě,“ kývl strážný.

Žena se obrátila k mříži a čekala, až ji strážný zvedne, muž však váhal.

„Opravdu tam dovnitř chcete jít, Výsosti?“ zeptal se. „Nikdo neví, čeho může být schopná.“

„Musím s ní mluvit,“ trvala královna na svém. „Za každou cenu.“

Strážný začal otáčet velkým kolem a mříž uzavírající celu se sunula vzhůru. Návštěvnice se zhluboka nadechla a vstoupila.

Vykročila dlouhou temnou chodbou, kde se před ní zvedlo a za ní zase spustilo několik mříží a zábran. Nakonec se dostala až k samotné cele, otevřela se poslední mříž a ona vstoupila.

Uvnitř na stoličce uprostřed kobky seděla vězeňkyně a hleděla vzhůru, k malému oknu.

Chvilku trvalo, než vzala nově příchozí na vědomí. Byla to první návštěva, kterou kdy měla, a nemusela se ani dívat, aby věděla, kdo je to; nikdo jiný to ani být nemohl.

„Dobry večer, Sněhurko,“ řekla tiše vězeňkyně.

„Dobry večer, macecho,“ odpověděla Sněhurka a nervózně se jí zachvěl hlas. „Jak se máš?“

Sněhurka si sice pečlivě připravila, co bude říkat, teď ale skoro nebyla schopná promluvit.

„Slyšela jsem, že jsi teď královna,“ poznamenala macecha.

„To je pravda,“ kývla Sněhurka. „Zdědila jsem trůn, jak si to přál otec.“

„Tak čemu vděčím za tu poctu? Přišla ses podívat, jak tady usychám?“ zeptala se macecha. V hlase pořád měla tolik moci a autority jako dřív; nejsilnější muži při něm táli jako led.

„Naopak,“ odpověděla Sněhurka. „Jsem tu, protože to chci pochopit.“

„Co pochopit?“ zeptala se příkře macecha.

„Proč...“ Sněhurka zaváhala. „Proč jsi udělala to, co jsi udělala.“

Když to konečně vyslovila, měla pocit, jako by jí ze zad zmizelo těžké závaží. Konečně položila otázku, která ji tolik pronásledovala. Polovina úkolu byla splněna.

„V tomhle světě je spousta věcí, které nechápeš,“ odpověděla macecha a konečně se ke své nevlastní dceři obrátila.

Sněhurka neviděla její tvář už hodně dlouho. Byla to tvář, jež kdysi bývala bezchybně krásná, tvář královny. Ta žena, která před

ní seděla teď, byla vězenkyně, jejíž obličej trvale nabyl smutně podmračeného výrazu.

„To je možné,“ odpověděla Sněhurka. „Můžeš se mi ale divit, že se snažím najít ve tvých činech aspoň nějaký smysl?“

Uplynulé roky Sněhurčina života se proměnily v nejskandálnější příběh celé historie jejich královského rodu. Všichni znali příběh krásné princezny, která se před svou žárlivou macechou ukryla u sedmi trpaslíků. Všichni znali příběh otráveného jablka a mladého prince, který Sněhurku zachránil ze zdánlivé smrti.

Příběh to byl prostý, jeho následky ale ne. Dokonce i když byla teď Sněhurka vdaná a měla na starosti království, musela pořád myslet na to, jestli jsou skutečně pravdivé ty teorie o macešině ješitnosti. Mladá královna pořád odmítala tak docela uvěřit, že by někdo skutečně mohl být tak zlý.

„Víš, jak ti všichni venku říkají?“ zeptala se. „Pro svět mimo tyhle vězeňské zdi jsi Zlá královna.“

„Jestli mi tak svět začal říkat, musím se s tím jménem naučit žít,“ pokrčila rameny Zlá královna. „Jak se svět jednou rozhodne, těžko už někdo jeho názor změní.“

Sněhurku ohromilo, jak málo na tom maceše záleží. Jenže ona potřebovala, aby jí na tom záleželo aspoň trochu. Potřebovala vědět, že v ní zbylo ještě něco lidského.

„Když zjistili, jaké zločiny jsi na mně spáchala, chtěli tě popravit! Celé království tě chtělo vidět mrtvou!“ Sněhurka už sotva šeptala, protože musela přemáhat emoce, které se v ní vzmáhaly. „Ale já jsem to nedovolila. Nemohla jsem...“

„A teď bych ti měla děkovat, že jsi mě ušetřila?“ zeptala se Zlá královna. „Jestli čekáš, že ti někdo padne k nohám a bude se rozplývat vděkem, přišla jsi do špatné cely.“

„Neudělala jsem to kvůli tobě. Udělala jsem to kvůli sobě,“ odpověděla Sněhurka. „Ať se ti to líbí, nebo ne, jinou matku než

tebe jsem nikdy nepoznala. Odmítám věřit, že jsi netvor bez srdce, jak to o tobě tvrdí ostatní. Ať je to pravda, nebo ne, já věřím, že někde hluboko v sobě srdce máš.“

Sněhurce se po bledé tváři kutálely slzy. Než sem přišla, slibovala si, že zůstane silná, ale v přítomnosti své macechy svoje city příliš neovládala.

„V tom případě se obávám, že se pleteš,“ odpověděla Zlá královna. „Jediná duše, kterou jsem kdy měla, zemřela už dávno, a jediné srdce, které u mě najdeš, je kamenné.“

Zlá královna skutečně měla kamenné srdce, ale ne v sobě. Na malém stolku v rohu cely ležel kámen ve tvaru a velikosti lidského srdce. Bylo to to jediné, co si směla ponechat, když ji uvěznil.

Sněhurka ten kámen znala z dětství. Macecha ho vždycky dobře opatrovala a nikdy ho nespouštěla z dohledu. Sněhurka ho nikdy nesměla vzít do ruky ani se ho dotknout, teď jí v tom ale nemohlo nic zabránit.

Došla ke stolku, vzala kámen do ruky a zvědavě se na něj zahleděla. Vyvolával v ní tolik vzpomínek. Vybavilo se jí všechno zanedbávání a všechen smutek, který jí macecha způsobila.

„Celý život jsem stála jen o jedno,“ řekla. „O tvou lásku. Když jsem byla malá, celé hodiny jsem se schovávala v paláci a doufala jsem, že si všimneš, že jsem se ztratila. Celé dny jsi byla zavřená ve svých komnatách se zrcadly a krémy a s tímhle kamenem. Víc času jsi strávila s cizími lidmi a jejich postupy proti stárnutí než se svou dcerou. Ale proč?“

Zlá královna neodpověděla.

„Čtyřikrát ses mě pokusila zabít, třikrát z toho osobně,“ zavrtěla Sněhurka nevěřičně hlavou. „Když ses převlékla za stařenu a přišla jsi za mnou do chaloupky k trpaslíkům, poznala jsem, že jsi to ty. Věděla jsem, že jsi nebezpečná, a přesto jsem tě pořád pouštěla dál. Stále jsem doufala, že se změníš. Nechala jsem si ubližovat.“

Tohle Sněhurka ještě nikdy nikomu neprozradila, a když to vyslovila nahlas, nemohla si pomoci – ukryla tvář do dlaní a rozplakala se.

„Ty myslíš, že *víš*, co to je zlomené srdce?“ obořila se na ni Zlá královna tak zostra, že sebou její nevlastní dcera trhla. „Ty nevíš o bolesti *vůbec nic*. Ode mě ses náklonnosti nikdy nedočkala, jenže od chvíle, kdy ses narodila, tě milovalo celé království. *Jiní* ale takové štěstí neměli. *Jiní*, Sněhurko, měli v životě třeba jen jednu jedinou lásku a tu jim vzali.“

Sněhurka nevěděla, co na to říct. O jaké lásce to mluvív?

„To myslíš otce?“ zeptala se.

Zlá královna zavřela oči a zavrtěla hlavou.

„Naivita je takový dar,“ řekla. „Věř nebo nevěř, Sněhurko, já jsem měla svůj vlastní život, než jsem vstoupila do toho tvého.“

Sněhurka trochu zahanbeně mlčela. Samozřejmě věděla, že macešin život nezačal tím, že se provdala za jejího otce, nikdy ale neuvažovala o tom, co předtím dělala. Macecha si všechno nechávala pro sebe, a Sněhurka tedy nikdy neměla důvod o něčem takovém přemýšlet.

„Kde je moje zrcadlo?“ chtěla vědět Zlá královna.

„Má být zničeno,“ sdělila jí Sněhurka.

Srdce, které Sněhurka držela v ruce, náhle ztěžklo. Nebyla si jistá, jestli se to skutečně děje, nebo jestli si to jen představuje, ale paži už měla tak unavenou, že musela srdce odložit.

„Tak málo mi toho říkáš,“ namítla Sněhurka. „Celé ty roky jsi mi toho tolik tajila.“

Zlá královna sklonila hlavu a hleděla na zem. Mlčela.

„Jsem možná jediný člověk, který k tobě chová soucit. Prosím, řekni mi, že ne zbytečně,“ přemlouvala macechu Sněhurka. „Jestli se ti v minulosti stalo něco, co ovlivnilo tvá nedávná rozhodnutí, tak mi to prosím vysvětlí.“

Pořád žádná odpověď.

„*Já se odsud nehnu, dokud mi to neřekneš!*“ zaječela prvně v životě Sněhurka.

„Jak chceš,“ řekla Zlá královna.

Sněhurka se posadila na druhou stoličku. Zlá královna si dávala s vyprávěním načas a Sněhurka se už nemohla dočkat.

„Tvůj příběh se bude navěky vyprávět jako romantická pohádka,“ začala macecha. „Na ten můj si nikdo ani nevzpomene. Ve mně až do konce světa budou vidět jen pitvorného zloducha. Jenže svět si neuvědomuje jedno – že *zloduch* je jen *oběť*, jejíž příběh nikdo nevyprávěl. Všechno, co jsem kdy udělala, celý můj život, mé zločiny proti tobě, to všechno bylo kvůli *němu*.“

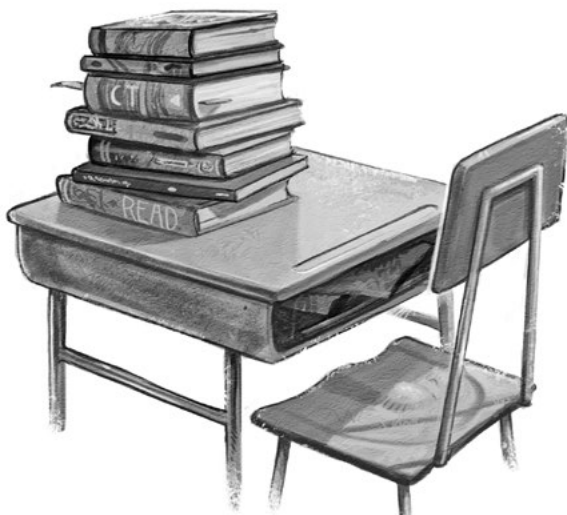
I samotné Sněhurce ztěžklo srdce. Hlava se jí motala a tělo se jí doslova chvělo zvědavostí.

„Kvůli komu?“ zeptala se tak rychle, že zapomněla tajit svou dychtivost.

Královna zavřela oči a dala průchod svým vzpomínkám. Z mysli jí vylétla místa a lidé z minulosti jako světlušky z jeskyně. Tolik toho v mládí viděla, tolik věcí si toužila pamatovat, na tolik věcí toužila zapomenout.

„Povím ti o své minulosti, nebo aspoň o minulosti někoho, kým jsem kdysi byla,“ řekla Zlá královna. „Ale varuji tě: tenhle příběh nemá šťastný konec.“

KAPITOLA PRVNÍ

BYLO NEBYLO

B*ylo nebylo...*,“ řekla učitelka paní Petersová svým šestákům. „To jsou ta nejmagičtější slova, jaká náš svět zná, a brána k nejúžasnějším příběhům, které byly kdy vyprávěny. Volají všechny, kdo je slyší – volají je do světa, kde je každý vítán a kde se může stát cokoli. Myši se mohou změnit v lidi, ze služek se mohou stát princezny a každý z toho může získat cenné poučení.“

Alex Baileyová se dychtivě narovнала. Hodiny s paní Petersovou měla ráda skoro vždycky, ale tohle bylo její obzvláště oblíbené téma.

„Pohádky jsou mnohem víc než hloupé vyprávěnky před spaním,“ pokračovala učitelka. „Řešení skoro všech představitelných

problémů je možné nalézt na konci některé z nich. Pohádky jsou životní lekce maskované barvitými postavami a situacemi.

Vyprávění o chlapci, který křičel: ‚Vlk!‘ nás například učí, jak důležitá je dobrá pověst a jakou moc má poctivost. Popelka ukazuje, že se vyplácí mít dobré srdce. V Ošklivém káčátku najdeme poučení o vnitřní kráse.“

Alex souhlasně pokyvovala hlavou a kulila oči. Byla to hezká dívka s jasně modrýma očima a krátkými narezle plavými vlasy, které si vždycky úhledně sčesala z tváře a zachytila členkou.

Ostatní žáci se na svou učitelku dívali, jako by jim vykládala něco v cizím jazyce. Na tohle si paní Petersová za ty roky pořád ještě nezvykla. Občas tedy celý výklad směřovala k první lavici, kde seděla Alex.

Učitelka byla vysoká hubená žena, která vždycky nosila šaty připomínající staré vzorované pohovky. Vlasy měla tmavé a kudrnaté a úhledně vyčesané na temeno hlavy jako čepici (někteří žáci tvrdili, že to taky čepice je.) Na nose měla silné brýle a očima vlastně neustále mžourala od toho, jak už tolik let probodávala své žactvo nesouhlasnými pohledy.

„Bohužel, naše současná společnost na tyto odvěké příběhy zapomíná,“ pokračovala. „Jejich neocenitelná poučení jsme vyměnili za malichernou zábavu, jako je televize a videohry. Rodiče dnes dovolují, aby jejich děti ovlivňovaly hloupé kreslené seriály a filmy plné násilí.“

Některé děti znají pohádky jedině ve verzích znetvořených filmovými studií. Jejich ‚úpravy‘ obvykle postrádají jakékoli morální poučení nebo lekci, kterou pohádky původně měly udělit. Nahradila je zpívající a tančící zvířata. Nedávno jsem četla, že právě vzniká film, v němž je Popelka chudá hiphopová zpěvačka a Šípková Růženka bojovná princezna válčící se zombíky!“

„Hustý,“ zašeptal spolužák sedící za Alex.

Alex zavrtěla hlavou. Z takových věcí jí bylo těžko na duši. Snažila se najít mezi ostatními podporu pro svůj nesouhlas, bohužel se ale nenašel nikdo, kdo by její znepokojení sdílel.

„Říkám si, jestli by svět nebyl jiný, kdyby všichni znali tyto pohádky tak, jak je vyprávěli bratři Grimmové nebo Hans Christian Andersen,“ pokračovala paní Petersová. „Ráda bych věděla, zda by se lidé poučili ze zlomeného srdce Malé mořské víly, která na konci původní pohádky zemře. Zajímalo by mě, jestli by bylo tolik únosů, kdyby děti znaly skutečné nebezpečí, kterému byla vystavena Červená Karkulka. A zda by bylo tolik mladistvých zločinců, kdyby věděli, jaké následky na sebe přivolala Mášenka svým chováním v chaloupce tří medvědů.“

Kdybychom dokázali otevřít oči a přijmout poučení z dávných časů, mohli bychom se hodně naučit a mnohemu v budoucnu předejít. Je možné, že kdybychom se vrátili ke starým dobrým pohádkám, snadněji bychom našli i své šťastné konce.“

Kdyby záleželo na Alex, sklidila by paní Petersová po každé své hodině bouřlivý potlesk. Bohužel to jediné, co po každé její lekci následovalo, bylo úlevné vydechnutí žactva, že už je konec.

„Tak si vyzkoušíme, jak dobře pohádky znáte,“ prohlásila učitelka a začala přecházet po třídě. „V Rumplcimprcamprovi se otec chlubí králi, že jeho dcera dokáže sprádat ze slámy... co? Ví to někdo?“

Paní Petersová se rozhlédla po třídě jako žralok, který hledá zraněnou rybu. Ruku zvedla jen jedna žákyně.

„Ano, slečno Baileyová?“ vyvolala ji.

„Tvrdil, že umí sprádat ze slámy zlato,“ odpověděla Alex.

„Velmi dobře, slečno Baileyová,“ kývla paní Petersová. Kdyby měla nějakého oblíbeného žáka – což by pochopitelně nikdy nepřipustila – byla by to Alex.

Alex odjakživa chtěla být vzorná žákyně. Byla dokonalý knihomol. V kteroukoli denní dobu – před vyučováním, během vyučování, po vyučování, před spaním – si pořád četla. Toužila po vědění a v důsledku toho byla obvykle první, kdo odpověděl učitelce na otázky.

Při každé příležitosti se snažila udělat na spolužáky dojem, dávala si záležet na každém referátu a prezentaci. Ostatní to ale spíš štválo a často si kvůli tomu z Alex utahovali.

Každou chvilku zaslechla, jak se jí ostatní holky za zády posmívají. Polední přestávku obvykle trávila sama někde pod stromem s vypůjčenou knížkou. Nikdy by to nikomu nepřiznala, byla ale tak osamělá, až to někdy bolelo.

„A teď, řekne mi někdo, jakou dohodu uzavřela dívka s Rumplcimprcamprem?“

Alex chvilku počkala, než zvedla ruku. Nechtěla vypadat zas tak moc jako šprt.

„Ano, slečno Baileyová?“

„Slíbila mu, že když za ni ze slámy sprede zlato, dá mu svoje prvorozené dítě, až se stane královnou,“ vysvětlila Alex.

„No, to trochu přehnala,“ podotkl chlapec sedící za Alex.

„A k čemu by takovému starému skřetovi vůbec dítě bylo?“ zeptala se dívka vedle něj.

„No, když se někdo jmenuje Rumplcimprcamp, dítě mu k adopci asi nedají,“ podotkl jiný žák.

„Sežral to dítě?“ zeptal se kdosi nervózně.

Alex se obrátila ke svým nechápavým spolužákům.

„Vy vůbec nechápete, o co jde!“ prohlásila. „Rumplcimprcamp tu dívku vydíral, protože byla v těžké situaci. Ten příběh je o tom, jakou cenu může člověk zaplatit, když vyjednává v tísní. Co všechno jsme ochotní obětovat někdy v budoucnu za krátkodobou výhodu v současnosti. Už to chápete?“

Kdyby byla paní Petersová vůbec schopná měnit výrazy, byla by se teď tvářila velmi pyšně. „Hezká formulace, slečno Baileyová,“ podotkla. „Musím říct, že za ty roky, co učím, jsem se málokdy setkala s žákem, který by měl tak hluboké znalosti jako –“

Zezadu se náhle ozvalo hlasité zachrápání. Chlapec v zadní lavici měl hlavu opřenou o stůl a spal; z koutku úst mu stékala slina.

Alex měla bratra, dvojče, a v takových okamžicích jako tehle si přála ho nemít.

Paní Petersovou to samozřejmě přitáhlo jako magnet sponku na papír.

„Pane Bailey?“ začala.

Chrápal dál.

„Pane Bailey?“ zkusila to znova a klekla si k němu.

Znovu strašlivě zachrápal. Několik spolužáků napadlo, kde se v něm vůbec bere tak hlasitý zvuk.

„*Bailey!*“ křikla mu učitelka do ucha.

Conner Bailey se probral, jako by mu někdo pod židli odpálil petardu, a div přitom nepřevrhl lavici.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ vyptával se zmateně. Pohledem těkal po místnosti a mozek se marně snažil upamatovat se, kde je.

Měl modré oči a zlatavé blond vlasy, stejně jako jeho sestra. Tvář měl kulatou, pihovatou a teď právě na jedné straně trochu zmačkanou, jako mívají baseti, když se probudí.

Alex se za bratra strašně styděla. Sice si byli podobní a měli narozeniny ve stejný den, tím ale veškerá podobnost končila. Conner měl spoustu kamarádů, na rozdíl od sestry měl však potíže ve škole – a největší potíž mu dělalo zůstat vzhůru.

„To mě těší, že nás už zase vnímáte, pane Bailey,“ prohlásila paní Petersová přísně. „Pospal jste si?“

Conner zrudl jako rajče.

„Moc se omlouvám, paní učitelko,“ řekl a snažil se, aby to znělo pokud možno upřímně. „Občas, když dlouho mluvíte, usnu. To není nic proti vám. Já si nemůžu pomoci.“

„Usínáte při mých hodinách aspoň dvakrát týdně,“ připomněla mu.

„No, když vy fakt hodně mluvíte.“ Conner to musel říct, i když už v té chvíli věděl, že to asi nebyl dobrý nápad. Několik spolužáků se muselo kousnout do ruky, aby se nerozesmáli.

„Doporučuji vám zůstat při mých hodinách vzhůru, pane Bailey,“ prohlásila výhružně paní Petersová. Conner ještě nikdy neviděl nikoho tak moc přimhouřit oči, aniž by je zavřel. „Leda že byste o pohádkách věděl tolik, abyste mohl výklad vést sám,“ dodala.

„To nejspíš vím.“ Už zase mluvil dřív, než myslel. „Chci říct, že o nich dost vím, to je všechno.“

„Skutečně?“ Paní Petersová ještě nikdy nevycovala z žádné výzvy a nejhorší noční můrou každého studenta bylo stát se tou výzvou. „No tak dobře, pane Bailey, když toho tedy tolik víte, odpovězte mi na tuhle otázku.“

Conner polkl.

„Kolik let v původní pohádce o Šípkové Růžence princezna prospí, než ji vzbudí první polibek z pravé lásky?“ zeptala se a pozorně si ho prohlížela.

Všechny oči se na něj upíraly a čekaly na sebemenší náznak, že odpověď nezná. Conner to ale naštěstí věděl.

„Sto,“ odpověděl. „Šípková Růženka spala sto let. Proto taky celý hrad zarostl popínavými růžemi, protože kletba postihla celé království, a tak se o zahradu neměl kdo starat.“

Paní Petersová nevěděla, co říct nebo udělat. Zamračila se na něj – velice ji překvapil. Tohle bylo poprvé, kdy odpověděl na nějakou její otázku správně, a nečekala to.

„Snažte se zůstat při vědomí, pane Bailey. Máte štěstí, že poslední trestný formulář jsem vypotřebovala dnes ráno, a tudíž vás nemůžu nechat po škole, ale můžu si vždycky vyžádat další,“ uzavřela to nakonec, odpochovala zpátky k tabuli a pokračovala v hodině.

Conner si oddechl a jeho tvář dostala zase normální barvu. Vyměnil si pohled se sestrou; dokonce i ji překvapilo, že znal správnou odpověď. Nečekala, že by si Conner nějakou pohádku pamatoval.

„A teď, třído, vezměte si čítanky, nalistujte stranu sto sedmdesát a přečtete si potichu pohádku o Červené Karkulce,“ nakázala paní Petersová.

Žáci poslechli.

Conner se v lavici uvelebil co nej pohodlněji a začal číst. Ten příběh, obrázky a postavy dobře znal.

Když byli Alex a Conner hodně malí, těšili se vždycky nejvíc na výlety za babičkou. Žila v horách, uprostřed lesa v malinkém domku, pro který by se asi nejlépe hodilo pojmenování chaloupka, kdyby něco takového dosud existovalo.

Bylo to daleko, několik hodin autem, ale to dvojčatům ani trochu nevadilo. Auto si to šinulo klikatými silničkami, mezi nekonečným mořem stromů, a děti se těšily čím dál víc. Když konečně přejeli žlutý most, děti nadšeně vykřikly: „Už tam budeme! Už tam budeme!“

Babička je vítala ve dveřích s otevřenou náručí a tiskla je k sobě tak pevně, že div nepukly.

„No ne! Vy jste tak hrozně vyrostli, co jsem vás neviděla!“ prohlásila vždycky babička, i když to nebyla pravda, a pak je vedla dovnitř, kde na ně čekaly čerstvě upečené koláčky.

Tatínek v lesích vyrůstal a dokázal celé hodiny vyprávět o dobrodružstvích, jež tu jako malý zažil: na které stromy vylezl, v kterých potocích a říčkách se koupal a před kterými divokými zvířaty jen taktak unikl. Většinou dost přeháněl, ale děti tohle jeho vyprávění milovaly na celém širém světě nejvíce.

„Jednou, až budete starší, vás vezmu na všechna ta tajná místa, kde jsem si kdysi hrál,“ sliboval vždycky. Byl to vysoký muž s laskavými očima, kolem nichž se mu při úsměvu dělaly vějířky. A on se usmíval hodně, obzvlášť když si dobíral dvojčata.

Večer maminka pomohla babičce uvařit večeři, a když se všichni najedli a umyli nádobí, sesedla se rodina kolem krbu. Babička otevřela velikou pohádkovou knížku a ona a tatínek dětem střídavě četli pohádky, dokud neusnuly. A občas se také stalo, že byla celá rodina vzhůru do svítání.

Táta a babička vypravovali tak nadšeně a do takových podrobností, že se dětem pohádky nikdy neomrzely, i když je slyšely už mnohokrát.

Bohužel, teď už v babiččině malé chaloupce hodně dlouho nebyly...

„PANE BAILEY!“ rozkřikla se paní Petersová. Conner už zase usnul.

„Pardon, paní učitelko!“ zahulákal chlapec a narovnal se jako voják na stráž. Kdyby mohl pohled zabíjet, byl by už mrtvý, tak zle se na něj mračila.

„Tak, co si myslíte o *skutečné* Červené Karkulce?“ zeptala se učitelka žáků.

Ruku zvedla dívka s kudrnatými vlasy a nápadnými rovnátky. „Paní učitelko?“ začala. „Mně to není jasné.“

„A co vám není jasné?“ zeptala se učitelka takovým tónem, jako kdyby se ptala: „Co ti na tom může nebýt jasné, huso hloupá?“

„No, tady se píše, že myslivec velkého zlého vlka zabil,“ vysvětlovala kudrnatá dívka. „Já jsem si vždycky myslela, že vlk byl jenom smutný, protože ostatní vlci v jeho smečce se mu posmívali kvůli čumáku, a že se s Karkulkou nakonec skamarádili. Aspoň tak to bylo v kreslené pohádce, na kterou jsem se koukala, když jsem byla malá.“

Paní Petersová obrátila oči v sloup tak moc, že se málem mohla podívat za sebe.

„Tak přesně tohle,“ procedila skrz zaťaté zuby, „je důvod, proč tuhle hodinu máme.“

Kudrnatá dívka nešťastně vykulila oči. Jak je možné, že něco, co měla jako malá tak ráda, bylo špatně?

„Za domácí úkol,“ ohlásila paní Petersová a žáci se jako jeden otráveně nahrbili, „si vyberete jednu oblíbenou pohádku a napíšete mi, jaké poučení z ní plyne pro skutečný život. Do zítřka!“

Usedla za katedru a žáci se v té troše času, která z hodiny ještě zbývala, snažili zvládnout aspoň kus zadaného úkolu.

„Pane Bailey?“ přivolala paní Petersová Connera ke katedře. „Na slovíčko.“

Connerovi bylo jasné, že má pěkný průšvih. Váhavě vstal a vydal se ke stolu. Ostatní žáci ho doprovázeli soucitnými pohledy, jako by šel na opravu.

„Ano, paní učitelko?“ řekl Conner.

„Connere, já se snažím mít pro vás pochopení vzhledem k vaší *rodinné situaci*,“ zamračila se na něj paní Petersová přes brýle.

Rodinná situace. Tahle dvě slova Conner za poslední rok slyšel až moc často.

„Nícméně,“ pokračovala učitelka, „jisté druhy chování prostě ve své třídě tolerovat nebudu. Neustále na hodinách usínáte, ne-

dáváte pozor, o špatných známkách z testů a písemek nemluvě. Vaše sestra je zřejmě schopná celkem normálně fungovat. Nemohl byste se řídit jejím příkladem?“

Kdykoli Conner tohle srovnání od někoho slyšel, měl dojem, jako by dostal kopanec do žaludku. Rozhodně nebyl jako jeho sestra a neustále ho za to někdo trestal.

„Pokud to takhle půjde dál, budu nucena si promluvit s vaší matkou, je to jasné?“ varovala ho paní Petersová.

„Ano, pane! Totiž madam! Chci říct, paní učitelko! Promiňte.“ Ne, Conner dnes neměl svůj den.

„Tak dobře. Můžete si sednout.“

Conner se pomalu vracel do lavice s hlavou svěšenou ještě níž než jindy. Připadal si neschopný, a to byl pocit, který nesnášel ze všeho nejvíc.

Alex celý rozhovor bratra s učitelkou sledovala. Sice se za Connera styděla, přesto ho ale měla ráda, jak jen sestra může mít ráda bratra.

Zalistovala čítankou a uvažovala, o které pohádce psát. Obrazky nebyly tak barevné a zajímavé, jako bývaly v té babiččině knize, ale když viděla všechny ty postavy, o kterých čítávala v dětství, připadala si jako doma – což byl pocit, který v poslední době mívala spíš výjimečně.

Kdyby tak pohádky byly skutečné, myslela si. Pak by někdo mohl mávnout kouzelnou hůlkou a všechno by zase bylo jako dřív.

KAPITOLA DRUHÁ

DELŠÍ CESTA DOMŮ

Dneska to byla úžasná hodina,“ prohlásila Alex, když se s Connerem vraceli ze školy. Tohle od sestry slýchal často a obvykle to pro něj bylo znamením, že má přestat poslouchat.

„Náhodou, paní Petersová měla úplnou pravdu,“ vykládala Alex. „Chápeš, o co všechno děti přijdou, když neznají pohádky? No není to hrůza? Není ti jich líto? Connere, posloucháš mě?“

„Jo,“ zalhal Conner. Soustředil se ale přitom na prázdnou šnečí ulitu, kterou před sebou kopal.

„Umíš si představit, že bychom jako děti neznali všechny ty

postavy a místa?“ pokračovala Alex. „Máme hroznou kliku, že nám babička a táta tolik četli, když jsme byli malí.“

„Jo, to máme,“ kývl Conner, i když si nebyl úplně jistý, s čím vlastně souhlasí.

Každý den chodili sourozenci Baileyovi ze školy spolu. Bydleli v příjemné čtvrti, obklopené dalšími příjemnými čtvrtěmi, které zas byly obklopeny dalšími příjemnými čtvrtěmi. Zkrátka předměstské moře, kde jsou si všechny domy podobné, ale každý je trochu jiný.

Alex si návrat domů krátila tak, že vykládala bratrovi všechno, co jí přišlo na mysl: každou momentální myšlenku a starost, shrnutí všeho, co se ten den naučila a co má v plánu dělat, jen přijdou domů. Connera to sice ohromně štválo, věděl ale, že Alex nemá na celém světě nikoho jiného, s kým by si mohla povídat, takže se ji upřímně snažil poslouchat. Jenže poslouchání nikdy nebyla jeho silná stránka.

„Jak si mám vybrat, o které pohádce mám psát? To je strašně těžký!“ zatleskala Alex rozčileně rukama. „O čem ty budeš dělat ten úkol?“

„No...“ Conner zvedl hlavu a v duchu si musel zopakovat, o čem sestra vlastně mluvila, aby přišel na to, jak zněla otázka.

„O chlapci, který křičel: ‚Vlk!‘“ vysypal pak název první pohádky, která mu přišla na mysl.

„Tu si přece nemůžeš vybrat,“ pohoršila se Alex. „Tam to přímo tluč do očí! Musíš si vybrat něco těžšího, abys na paní Peterovou udělal dojem. Víš, něco složitějšího, něco, kde je poučení skrytější, ne takhle jasné.“

Conner si povzdechl. Vždycky bylo lehčí s Alex souhlasit než se s ní hádat, někdy to ale jinak nešlo.

„No dobře, tak budu psát Šípkovou Růženku,“ prohlásil.

„Zajímavá volba,“ prohlásila Alex. „A co myslíš, že z ní plyne za poučení?“

„Nejspíš že člověk nemá naštvat sousedy.“

Alex nesouhlasně zavrčela. „Mluv vážně, Conner! To není poučení ze Šípkové Růženky!“ napomenula ho.

„Jasně že je,“ ušklíbl se. „Kdyby král a královna tu bláznivou kouzelnici pozvali na křtiny, nic z toho by se nestalo.“

„Nemohli tomu zabránit,“ namítla Alex. „Ta kouzelnice byla zlá a nejspíš by tu malou princeznu proklela tak jako tak. Šípková Růženka je o tom, jak se lidi snaží zabránit něčemu, čemu se zabránit nedá. Její rodiče se ji snažili chránit a nechali zničit v království všechny kolovrátky. Ona pak ani netušila, jak vypadá nebezpečí, a píchla se o první vřeteno, které kdy viděla.“

Conner o tom chvilku přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. Jeho verze se mu líbila víc.

„S tím nesouhlasím,“ prohlásil. „Vždyť vidím, jak moc ti vadí, když tě někam nepozvou. Obvykle taky vypadáš, jako bys byla schopná proklít mimino.“

Alex probodla Connera takovým pohledem, že by na něj i paní Petersová musela být pyšná.

„Sice neexistuje nic takového jako špatná interpretace,“ poznamenala, „ale tohle je docela určitě špatný odhad.“

„Prostě říkám, že si člověk musí dávat pozor, koho bude ignorovat,“ uzavřel to Conner. „Vždycky jsem si myslel, že Růženčini rodiče si to vykoledovali sami.“

„Jo?“ ušklíbla se Alex. „A Jeníček s Mařenkou taky, co?“

„Jo,“ kývl Conner a připadal si neuvěřitelně mazaný. „I ta ježibaba!“

„Jak to?“ nechápala Alex.

„No,“ poťouchle se usmál Conner, „protože člověk, co chce bydlet v domě z perníku, by se neměl nastěhovat vedle obézních dětí. Spoustě pohádkových postav prostě chybí základní zdravý rozum.“

Další nesouhlasný úšklebek. Conner odhadl, že než dojdou domů, dostane z Alex aspoň padesát takových.

„Ta ježibaba nebydlela vedle nich! Bydlela hluboko v lese! Museli za sebou sypat drobečky, aby našli cestu zpátky, vzpomínáš? A hlavní smysl té chaloupky bylo přilákat děti. Vždyť byly hladové!“ připomněla mu. „Aspoň si vzpomeň, jak to opravdu bylo, než začneš kritizovat.“

„No, když měly takový hlad, proč rozhazovaly drobky?“ namítl Conner. „Podle mě byli Jeníček a Mařenka pěkně vypečená dvojka.“

Alex se znova ušklíbala.

„No tak mi ještě řekni, jaké poučení si ten tvůj ujetý mozek našel v Mášence a třech medvědech,“ vyzvala ho Alex.

„To je přece jasné,“ prohlásil Conner. „Zamykejte dveře! Zloději jsou různí. Dokonce ani malým blondáťm holčičkám se nedá věřit.“

Alex znova zavrčela a založila ruce na prsou. Měla co dělat, aby se nerozhihňala; nechtěla přiznat, že ji bratrův nápad pobavil.

„Mášenka je pohádka o následcích vlastních činů! Vždyť to paní Petersová sama říkala,“ namítl Alex. Nikdy by to nepřipustila, ale hádat se s bratrem byla někdy zábava. „A o čem myslíš, že je Jack a fazole?“ zeptala se.

Conner o tom chvílku přemýšlel. „Že z fazolí můžou být horší potíže než jenom zažívací,“ odpověděl a hystericky se rozchechtal.

Alex musela stisknout rty, aby se neusmála.

„A co Červená Karkulka?“ zeptala se ho. „Ta podle tebe asi měla babičce poslat košík poštou, co?“

„No vidíš, jak ti to myslí!“ prohlásil Conner. „I když Červené Karkulky mi bylo vždycky líto. Její rodiče ji moc rádi mít nemohli.“

„Proč myslíš?“ zeptala se Alex, která nechápala, jak na tohle přišel.

„No co to je za rodiče, když pošlou svoji malou dceru do černýho lesa plnýho vlků s košem čerstvýho jídla a ještě v jasné barevným čepečku a pláštíčku?“ zeptal se Conner. „Vždyť tím jako by tomu vlkovi prakticky říkali, že ji má sežrat! Museli ji hodně nesnášet.“

Alex vši silou zadržovala smích, ale nedokázala to: ke Connerově potěšení se proti své vůli tiše uchichtla.

„Já vím, že se mnou souhlasíš, jen to nechceš přiznat,“ prohlásil Conner a štouchl do ní ramenem.

„Connere, lidi přesně jako ty ničí pohádky všem ostatním,“ podotkla Alex a úsměv z tváře násilím zahнала. „Lidi si z nich dělají legraci a najednou se to všechno, co nás mají pohádky naučit, prostě... *ztratí*—“

Alex se náhle zastavila. Z obličeje se jí pomalu vytrácela barva. Všimla si totiž něčeho na protější straně ulice, a to jí způsobilo velké zklamání.

„Co se děje?“ ohlédl se po ní Conner.

Alex hleděla na velký dům. Byl to moc hezký dům, bílý s modrými ozdobami, v průčelí měl několik oken. Zahrádka byla prostě dokonalá: bylo na ní trávníku právě tak akorát, barevné záhonky s květinami a rostl v ní i velký dub, ideální na šplhání.

Kdyby se dům mohl usmívat, tenhle by se zubil od ucha k uchu.

„Koukej,“ řekla Alex a ukázala na ceduli NA PRODEJ, zaraženou v trávníku vedle dubu. Teď byla čerstvě přelepená jasné červeným pruhem s nápisem PRODÁNO.

„Prodal se,“ zavrtěla Alex nevěřičně hlavou. „Prodal se,“ opakovala. A přála si, aby to nebyla pravda.

Z Connerova kulatého obličeje se vytratila i ta trocha barvy, která v něm byla. Sourozenci mlčky hleděli na dům a nevěděli, co říct.

„Oba jsme tušili, že se to jednou stane,“ podotkl pak Conner.
„Tak proč mě to tak překvapilo?“ zeptala se Alex tiše. „Byl už tak dlouho na prodej, myslela jsem asi... myslela jsem... že na nás čeká, víš?“

Conner viděl, že sestře vstoupily do očí slzy, a sám na tom nebyl lépe.

„Tak pojď, Alex,“ otočil se Conner. „Pojď domů.“

Ještě chvilku na dům hleděla a pak vykročila za ním. Tenhle dům byl jen jedna z mnoha věcí, které rodina Baileyových v poslední době ztratila...

Před rokem, jen pár dní před jedenáctými narozeninami dvojčat, zemřel při autonehodě jejich otec, když se vracel z práce domů. Pan Bailey vlastnil knihkupectví *Baileyho knihy* kousek od jejich domu, ale i v těch několika malých uličkách se mohla stát velká nehoda.

Děti s maminkou ho čekaly k večeři a byly čím dál nervóznější, když nešel. A pak se ozval telefon a kdosi jim sdělil, že tatínek s nimi nebude večeřet ani dnes, ani nikdy jindy. Ještě nikdy se k večeři neopozdil, a tak jakmile telefon zazvonil, věděli, že se něco stalo.

Alex a Conner nikdy nezapomenou na to, jak se tvářila jejich matka, když telefon vzala – ten pohled jim beze slova řekl, že život už nikdy nebude jako dřív. Předtím ani potom neviděli svou matku plakat tak jako ten večer.

Pak se všechno odehrávalo až příliš rychle. Dvojčata si skoro ani nepamatovala přesný sled událostí.

Matka pořád telefonovala a vyřizovala spousty papírů. Přijela babička a starala se o ně, zatímco maminka zařizovala pohřeb.

Pamatovali si, jak se maminky drželi za ruce a kráčeli v kostele uličkou mezi lavicemi. Pamatovali si bílé květiny a svíčky a smutné obličejy, které mĳeli. Pamatovali si tu spoustu jídla, kterou jim lidé poslali. Pamatovali si, jak jim všichni pořád vyjadřovali soustrast.

Na své jedenácté narozeniny si nepamatovali. Nevzpomněl si na ně nikdo.

Pamatovali si ale, jak kvůli nim babička a maminka v následujících měsících zůstaly velmi silné. Pamatovali si, jak jim matka vysvětlovala, proč musí prodat knihkupectví. Také si pamatovali, že maminka si nakonec už nemohla dovolit udržet jejich krásný modrý domek a museli se přestěhovat o kus dál do nájemního.

Pamatovali si, jak jim babička pomohla usadit se v novém menším domově a pak odjela. Pamatovali si, jak se vrátili do školy a jak se všechno zdálo klamně normální. Ale ze všeho nejvíc si pamatovali, jak vůbec nechápali, proč se tohle všechno muselo stát.

Uplynul už celý rok, a oni to ještě pořád nechápali. Všichni jim říkali, že časem to pro ně bude snazší, jenže kolik toho času musí uplynout? Jejich ztráta jako by se každým dnem bez táty prohlubovala. Stýskalo se jim po něm tolik, že občas jako by jim měl smutek začít prýštit z těla ven.

Chyběl jim jeho úsměv, chyběl jim jeho smích a chyběly jim jeho příběhy...

Kdykoli dřív Alex zažila ve škole obzvlášť zlý den, hned jak přišla domů, skočila na kolo a jela za tátou do knihkupectví. Vběhla do dveří, našla tátu a prohlásila: „Tati, potřebuju s tebou mluvit.“

Ať už pan Bailey dělal cokoli – obsluhoval zákazníka nebo skládal nové knihy do regálů – nechal toho, odvedl dceru dozadu do skladu a vyslechl si, co se stalo.

„Copak je, miláčku?“ zeptal se vždycky s velikýma, znepokojenýma očima.

„Dneska to byl fakt hrozný den, tati,“ řekla třeba jednou Alex.

„Pořád ještě se ti ostatní děti posmívají?“ zjišťoval. „Můžu zavolat do školy a požádat učitelku, aby si s nimi promluvila.“

„Tím by se nic nevyřešilo,“ popotahovala Alex. „Tím, že mě veřejně pronásledují, si jen vyplňují prázdnotu způsobenou společenským a domácím zanedbáváním.“

Pan Bailey se podrbl na hlavě. „Takže jestli to dobře chápu, chceš říct, že prostě žárlí?“ zeptal se.

„Přesně,“ kývla Alex. „Dneska jsem si o tom v polední přestávce našla v knihovně jednu psychologickou knížku a tam se to vysvětluje.“

Pan Bailey se pyšně usmál. Nad inteligencí své dcery nepřestával žasnout. „Podle mě jsi tak chytrá, až ti to škodí, Alex,“ řekl.

„Občas si přeju, abych byla jako všichni ostatní,“ přiznala Alex. „Už mě nebaví být pořád sama, tati. Jestli to, že jsem chytřá a dobře se učím, znamená, že nikdy nebudu mít kamarády, tak to bych byla radši víc jako *Conner*.“

„Alex, povídal jsem ti někdy ten příběh o zakrouceném stromu?“ zeptal se pan Bailey.

„Ne,“ odpověděla Alex.

Panu Baileyemu zasvítily oči, jako pokaždé, když se chystal něco vypravovat.

„Jednou, když jsem byl ještě hodně malý,“ začal, „procházel jsem se po lese a uviděl jsem něco velmi zvláštního. Byl to jehličnatý strom, ale takový jsem nikdy v životě neviděl. Nerostl rovně ze země, ale jeho kmen se točil v kruzích, jako by to byla velká popínavá rostlina.“

„Cože?“ ptala se zvědavě Alex. „To přece není možné. Jehličnany takhle nerostou.“

„Možná to tomu stromu zapomněli říct,“ pokrčil rameny pan Bailey. „No a pak jednou přišli dřevorubci a vykáceli úplně všechny stromy v té oblasti, až na tenhle jeden křivý.“

„Proč?“ vyzvídala Alex.

„No protože si mysleli, že se nedá k ničemu použít,“ odpověděl. „Nešel by z něj udělat stůl, židle ani skříňka. Ten zakroucený strom byl sice úplně jiný než ostatní stromy, ale právě ta jedinečnost ho zachránila.“

„A co se s ním pak stalo?“ chtěla vědět Alex.

„Ještě pořád tam roste,“ odpověděl pan Bailey s úsměvem. „A každým dnem je vyšší a vyšší a zakroucenější a zakroucenější.“

Alex se pousmála. „Já asi vím, co mi tím chceš říct, tati.“

„To jsem rád,“ kývl. „Teď už stačí jen počkat, až přijdou dřevorubci a tvoje spolužáky pokácejí.“

Alex se poprvé toho dne zasmála. Pan Bailey ji vždycky uměl potěšit.

Od té doby, co se sourozenci přestěhovali do pronajatého domku, trvala jim cesta domů dvakrát tak dlouho. Byl to nudný dům s hnědými stěnami a plochou střechou. Oken nebylo moc a zahrádka byla vlastně jen obyčejný trávník, který se sotva držel při životě, protože zavlažování nefungovalo.

Domov Baileyových byl útulný, ale přeplněný. Měli víc nábytku, než na kolik tu bylo místa, a nic z něj se do tohohle domku nehodilo, protože byl kupovaný někam úplně jinam. I když tu už žili přes půl roku, u zdí stále ještě stály zavřené krabice.

Nikomu se do vybalování nechtělo; nikdo si neměl chuť připustit, že tu opravdu zůstanou tak dlouho.

Sourozenci okamžitě vyběhli do patra, každý do svého pokoje. Alex usedla k psacímu stolu a pustila se do úkolů. Conner si lehl do postele a dal si dvacet.

Nebýt jasné žluté postele v rohu, mohli byste si Alexin pokoj splést s knihovnou. Všude stály knihovničky nejružnější výšky a šířky a v nich všechno od dětských knížek po encyklopedie.

Connerův pokoj připomínal spíš jeskyni, ve které pospával, kdykoli jen mohl. Byla tam tma a nepořádek; z koberce byl vidět jen tu a tam kousek vykukující mezi hromadami špinavého oblečení. Zbytek grilovaného sendviče se sýrem už ležel na podlaze mnohem déle, než bylo zdrávo.

Asi za hodinu zaslechli sourozenci zvuk, který znamenal, že se na ně maminka přišla z práce podívat, a tak zamířili dolů do kuchyně. Seděla u stolu, telefonovala a listovala poštou, kterou vybrala ze schránky.

Charlotte Baileyová byla velmi hezká žena s rezavými vlasy a pihovitou tváří, kterou dvojčata zdědila po ní. Měla velké laskavé srdce a milovala své děti víc než co jiného na světě. Bohužel, v poslední době už ji skoro nevidaly.

Pracovala jako sestřička v místní dětské nemocnici a od smrti svého manžela musela neustále pracovat přesčas, aby uživila rodinu. Než se děti ráno vzbudily, byla už pryč a vracela se domů, teprve když šly spát. Jediný čas, který s nimi trávila, byly krátké přestávky na oběd a večeri, kdy se stavovala doma.

Svou práci milovala a ráda se starala o malé pacienty, ale moc ji mrzelo, že tím okrádá o svůj čas vlastní děti. Svým způsobem dvojčata po otcově smrti ztratila oba rodiče.

„Ahoj,“ pozdravila paní Baileyová své děti a zakryla telefon rukou. „Ve škole všechno v pořádku?“

Alex rozhodně kývla. Conner s přehnaným nadšením ukázal palec nahoru.

„Ano, můžu vzít v pondělí dvojitou službu,“ odpověděla pak máma někomu z nemocnice do telefonu. „To není problém,“ zalhala.

Většina obálek, kterými listovala, na sobě měla jasně červenou varovnou nálepkou POSLEDNÍ UPOMÍNKA SPLÁTKY. I když tolik pracovala, musela občas s penězi dost žonglovat. Obrátila obálky zadní stranou nahoru, aby je děti neviděly.

„Děkuju,“ řekla paní Baileyová do telefonu a zavěsila. Pak se obrátila k dětem. „Tak jak se vede?“

„Jo, jde to,“ odpověděli oba neutrálně.

Mateřský instinkt paní Baileyové se okamžitě zalarmoval. Viděla, že děti něco trápí.

„Tak co se stalo?“ naléhala. „Vypadáte nějak přešlí.“

Alex a Conner se po sobě podívali a nevěděli, co odpovědět. Ví maminka o tom jejich starém domě? Mají jí to říct?

„No tak,“ naléhala maminka. „Co se děje? Můžete mi říct všechno.“

„Nám to zas tak moc nevadí,“ začal Conner. „Věděli jsme, že se to jednou stane.“

„Co?“ zeptala se paní Baileyová

„Dům se prodal,“ vysvětlila Alex. „Dneska jsme to viděli cestou ze školy.“

Chvilku všichni mlčeli. Paní Baileyová to samozřejmě věděla, ale děti poznaly, že je z toho stejně zklamaná jako ony a doufala, že si toho nevšimnou.

„Aha, tohleto myslíte,“ mávla rukou. „Ano, já vím. Ale nebudte z toho smutní. Najdeme si větší a hezčí dům, jen se trochu dáme do pořádku.“

A tím to končilo, Paní Baileyová neuměla moc dobře lhát a dvojčata také ne. Přesto se Alex i Conner pokaždé usmáli a kývali spolu s ní.

„Tak co jste se dnes ve škole naučili?“ zeptala se maminka.

„Hrozně moc,“ prohlásila Alex nadšeně.

„Celkem nic,“ zavrčel zamračeně Conner.

„No protože jsi už zas při hodině usnul!“ žalovala Alex.

Conner ji probodl zlým pohledem.

„Connere, už zase?“ zavrčela paní Baileyová hlavou. „Co s tebou budeme dělat?“

„Já za to nemůžu!“ bránil se Conner. „Ty hodiny u Petersových mě uspávají! Prostě se to stane. Je to, jako by mi vypnul mozek nebo tak. Dokonce ani ten trik s gumičkou nefunguje.“

„Jaký trik s gumičkou?“ chtěla vědět paní Baileyová.

„Nosím na zápěstí gumičku, a když se mi začne chtít spát, vždycky ji natáhnu a pustím,“ vysvětloval Conner. „A byl jsem si jistý, že to musí zabrat!“

Paní Baileyová zavrčela hlavou, spíš pobaveně než rozzlobeně.

„Nezapomínej, jaké máš štěstí, že v té třídě sedíš,“ napomenula ho pak a vrhla na něj významný „mámovský“ pohled. „Všechny ty děti v nemocnici by si to s tebou strašně rády vyměnily, jen kdyby mohly zas chodit každý den do školy.“

„Oni by si to rozmysleli, až by poznali Petersovou,“ podotkl Conner potichu.

Paní Baileyová chtěla pokračovat v kázání, ale v té chvíli zazvonil telefon.

„Ano?“ vzala to maminka. Ustarané vrásky na čele se jí ještě prohloubily. „Zítra? Ne, to musí být omyl, řekla jsem jim, že zítra pracovat nemůžu. Dvojčata mají dvanácté narozeniny a já mám v plánu strávit večer s nimi.“

Alex a Conner se po sobě překvapeně podívali. Oba skoro zapomněli, že jim zítra bude dvanáct. Skoro...

„A určitě nemůže vzít službu nikdo jiný?“ ptala se paní Baileyová a její hlas zněl nešťastněji, než asi chtěla. „Ne, já to chá-

pu... Ano, jistě... Já vím, že se v nemocnici propouští... Tak zítra.“

Paní Baileyová zavěsila, zavřela oči a dlouze, zklamaně povzdechla.

„Mám bohužel špatné zprávy,“ řekla. „Jak to vypadá, budu si muset zítra vzít službu, takže tady na vaše narozeniny nebudu. Ale já vám to vynahradím! Oslavíme to, až přijdu pozítří z práce, ano?“

„To je dobrý, mami,“ odpověděla Alex vesele, aby ji trochu povzbudila. „My to chápeme.“

„To neva,“ přidal se Conner. „Stejně jsme ani nic extra nečekali.“

Paní Baileyová si kvůli tomu všemu připadala jako ta nejhorší matka na světě a jejich pochopení všechno ještě zhoršovalo. Viděla by mnohem radši, kdyby se vztekali nebo vyváděli nebo se prostě chovali tak, jak to odpovídá jejich věku. Byli příliš mladí na to, aby byli na zklamání *zvyklí*.

„No...“, snažila se paní Baileyová zaplašit smutek, „tak fajn. Pozítří si spolu dáme večeři... a dort a uděláme si hezký večer... Já teď půjdu na chvilinku nahoru a pak zas musím utíkat do práce.“

Vyšla z kuchyně a vyběhla po schodech nahoru do ložnice.

Sourozenci chvilku počkali a pak vyšli nahoru za ní.

Nakoukli do ložnice. Seděla na posteli a plakala, v obou rukou svírala zmačkané papírové kapesníky a mluvila k zarámované fotografii svého zemřelého manžela.

„Johne,“ říkala právě, „já se moc snažím nějak udržet rodinu nad vodou, ale bez tebe je to strašně těžké. Jsou to neuvěřitelně hodné děti. Tohle si nezaslouží.“

Pak vycítila, že se na ni dívají, a rychle si osušila oči. Alex a Conner pomalu vstoupili do pokoje a sedli si k ní každý z jedné strany.

„Všechno mě to tak moc mrzí,“ řekla jim. „To prostě není fér, že toho v tomhle věku musíte tolik vydržet.“

„To bude dobrý, mami,“ řekla Alex. „My k narozeninám nepotřebujeme nic zvláštního.“

„Narozeniny se stejně moc přeceňujou,“ přidal se Conner. „My víme, že to teď není jednoduchý.“

Objala je kolem ramen. „Kdy jste vy dva začali být takhle dospělí?“ zeptala se jich s vlhkýma očima. „Mám ohromné štěstí!“

Všechny oči se upřely na fotografii pana Baileyho.

„Víte, co by řekl tatínek, kdyby tu byl?“ zeptala se dvojčat maminka. „Řekl by: Teď právě žijeme ošklivou kapitolu života, ale v knížkách se to vždycky zlepší.“

Děti se na ni usmály a doufaly, že je to pravda.

